

žalobcův na odškodněnou za neodůvodněné předčasné propuštění z práce dle § 84 živn. řádu, který výslovně stanoví, že v takovém případě má zaměstnaný proti zaměstnavateli nárok na mzdu za celou výpovědní dobu, po případě za zbývající její díl. Zákon sám zde stanoví výši odškodného částkou mzdy připadající na celou dobu výpovědní bez ohledu na to, zda zaměstnaný dříve již nové zaměstnání si najde. Je to zvláštní právní norma upravující mzdové poměry a nelze se proti ní dovolávat všeobecných pravidel zákonných o náhradě škody vůbec. Norma ta má svůj dobrý důvod v sociálním postavení zaměstnance, dělníka. O výši jeho nároku nemá být spor, by náhradu mu patřící dostal co nejdříve, jak toho jeho majetkové poměry a hlavně jeho nutná výživa vyžadují. Zásada ta je zcela jasně vyslovena v § 1162 b) obč. zák., nový doslov posl. věta, dle níž v takovém případě při výpovědní lhůtě kratší tří měsíců může zaměstnanec žádati ihned připadající mu mzdu za celou tuto (výpovědní) dobu bez srážky, t. j. bez srážky eventuelního výdělků v době té, o níž mluví věta předchozí při výpovědní lhůtě delší tří měsíců. Tedy okamžitá splatnost zákonem stanovené výše náhrady bez srážky eventuelního výdělků jinde. To plyne jasně nejen ze znění tohoto zákonného pravidla, nýbrž i z motivu třetí dílčí novely uveřejněných ve sdělení věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1916, str. 117 a 118 k § 150 až 153, odst. druhý.

Čís. 1412.

Živnostenský soud není příslušným, jde-li o zápůjčku, k níž byl služební poměr pouze pohnutkou, nikoliv však jejím skutkovým nebo právním důvodem.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R II 410/21.)

Žalobce tvrdil v žalobě, zadané na okresním soudě, že dal zálohu žalovanému (svému bývalému továrnímu mistru) 2700 K' k úhradě výloh přestěhování se žalovaného do místa žalobcova závodu, a že při skončení služebního poměru se žalovaný výslovně zavázal, že zálohu zaplatí. Proti žalobě namítal žalovaný nepříslušnost soudu, ježto prý věc náleží před soud živnostenský. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepříslušnosti. Důvody: Z toho, že zažalovaný peníz byl poskytnut vzhledem ke služební smlouvě stran, nelze ještě vyvozovati, že spor, o nějž tu jde, jest sporem o plnění a náhradní nároky ze smlouvy pracovní ve smyslu § 40 zák. o živn. s. § 37 tohoto zák. mluví sice o rozepřích, jež zahájeny byly po skončení poměru pracovního, nevztahuje se však na nároky, jež povstaly při nebo po ukončení pracovního poměru. Dle tvrzení žaloby povstal žalobní nárok výslovnou úmluvou při skončení poměru pracovního.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor druhé stolice, že se zde dle skutkového přednesu žalující firmy, výhradně

směrodatného pro posouzení příslušnosti dovolaného soudu, ve smyslu § 41 j. n., nejedná o nárok z pracovního poměru dle § 4 lit. c) zákona o živnostenských soudech, nýbrž o zápůjčku, poskytnutou dle tvrzení žalující firmy žalovanému vzhledem k služební smlouvě z října 1920. Služební poměr byl tedy pouze pohnutkou k této zápůjčce a nikoliv jejím skutkovým anebo právním původem, jak to předpokládá zmíněné místo zákonné. (Viz Dr. Felix Mayer a Dr. Zikmund Grünberg, Komentář k zákonu o obchodních pomocnících, str. 487.) Za tohoto stavu věci nelze přihlídnouti ani k § 37 zákona o živnostenských soudech, jelikož i tento § má na mysli spory z poměru pracovního, a proto jsou zbytečny vývody dovolacího rekursu o domnělém rozporu důvodů napadeného usnesení se spisy ohledně doby, kdy vznikl nárok, žalující firmou tvrzený. Druhá stolice tedy vším právem námitce věcné nepřislušnosti nevyhověla.

Čís. 1413.

Ujednané sudiště (§ 104 j. n.) není po samém zákonu výlučným. To muselo by býti zřejmo z úmluvy stran anebo ze zvláštních okolností.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R II 476/21.)

Pachtovní smlouva stanovila v čl. 24: »V rozepřici, jež by z této smlouvy vznikly, podrobují se obě strany soudu v Opavě«. Žalobu na vyklizení propachtované nemovitosti zadala propachtovatelka, bydlící v Opavě, u okresního soudu v Benešově ve Slezsku, v jehož obvodě žalovaný pachtýř bydlel. Žalovaný vznesl námitku místní nepřislušnosti, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, maje za to, že úmluvou ve smlouvě založena byla výlučná příslušnost soudu opavského. Rekursní soud změnil napadené usnesení a přikázal prvému soudu, by o žalobě jednal a rozhodl. Důvody: Zařazení ujednaného sudiště mezi sudiště na výběr (§§ 86—104 j. n.) jest dokladem, že zákonodárce mínil ujednané sudiště učiniti sudištěm na výběr. Doslov čl. 24. pachtovní smlouvy odpovídá obvyklému ujednání o příslušnosti; kdyby strany byly chtěly vyloučiti řádné sudiště, byly by to musely určitě vyjádřiti. Tak tomu zde však není, a, i kdyby úmysl stran v tomto směru byl pochybným, dlužno vzhledem na povahu sudiště jako sudiště na výběr ponechati stranám na vůli, zda chtějí se dovolati ujednaného či obecného sudiště. K tomu přistupuje v tomto případě ještě, že ujednání sudiště stalo se v zájmu propachtovatelky, bydlící v Opavě, a nepoužila-li žalobkyně této výhody, nemůže se tím mníti stíženým žalovaný, bydlící v obvodu dovolaného soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor druhé stolice a pokazuje stěžovatele na správné důvody napadeného usnesení, jež nebyly vyvráceny dovolacím rekurssem. K jeho vývodům se připomíná, že přes dohodu o příslušnosti nejen propachtovatelce, nýbrž i pachtýři přísluší právo dovolávati se buď sudiště dle § 83 j. n. v Bene-